

Блатната треска.

Митко се върна отъ училище не добре. Още на втория часъ той почувствува тръпки. Стана му студено, настръхна, ржцетъ му посинѣха, почна да трепери. Искаше му се да легне, да се припече на слънце, да се свре край огънь, макаръ времето да бѣше доста топло. Учителката забеляза това, попита го какво му е. Той отговори, че го втресло. Пусна го да си отиде.

Въ кѣщи веднага си легна. Майка му го затрупа съ дрехи, тури тухла на краката му и следъ единъ часъ Митко бѣше пламналъ.

Повикаха доктора. Той дойде веднага. Прегледа го и намѣри, че Митко е заболѣлъ отъ блатна треска или, както каза той, отъ малария.

Презъ нощта, Митко почна да се поти. По едно време бѣше цѣлъ потъналъ въ потъ. На заранъта се чувствуваше по-леко, но ужасно омаламоощенъ, приbledнялъ.

При второто идване на доктора, Митко се интересува за болестта си и ето що му разправи добриятъ докторъ:

— Маларията се казва още блатна треска. Така я наричатъ затуи, защото тя най-много вирѣе и прави най-голѣми опустошения въ мѣста, дето има блатъ, мочурища. Следъ войнитѣ блатната треска се разнесе отъ боледувалитѣ войници по цѣлата ни страна. Не остана населено мѣсто, село или градъ, дето да не се пренесе болестта. Всѣко лѣто, въ най-усилното за работа време, ние имаме съ хиляди болни хора.

— Болестта не се предава направо отъ боленъ на здравъ. Можешъ да живѣешъ, — каза докторътъ, — колкото си щешъ съ болни отъ малария, безъ да заболѣешъ отъ тази болестъ, но само при едно условие: да нѣма комари. Защото комаритѣ пренасятъ заразата отъ болния на здравия.

— Заразата на маларията е една невидима съ просто око живинка, която живѣе и се размножава въ кръвта на болния.

— Когато комарътъ ухапе боленъ отъ малария, той изсмуква заедно съ кръвта му и маларийната зараза. Сж